

týče účtovaný schodek z vnučené správy ze svého a byl proto vnučený správce a nikoli, jak mylně za to mají dovolací rekurenti, jen věřitelé. pro něž vnučená správa byla vedena, oprávněně nutné a účelné náklady za správy učiněné, pokud se týče schodek, následkem nákladů těch při správě vzniklý, k rozvrhu nejvyššího podání účtovat i do nepřiznání nákladů těch rekurovati. Výtka, že vnučenému správci přiznáno bylo oprávnění k rekursu do rozvrhového usnesení, neobstojí. Rovněž nelze přiznati opodstatnění vývodům dovolacích rekurentů, že vnučenému správci neměly býti v přednostním pořadí podle § 216 čís. 1 ex. ř. účtované náklady, pokud se týče schodek z vnučené správy přiznány proto, že vnučená správa nebyla vedena pro všechny věřitele poukázané na nejvyšší podání, nýbrž jen pro některé. V tom směru stačí poukázati na důvody napadeného usnesení, jež odpovídají stavu věci i nauce (Neumann ai 1928 str. 677) a judikatuře (Gl. U. 13.609, Gl. U. n. ř. 746, 4819, 7397, sb. n. s. 5623) a k nimž pro jejich zevrubnost netřeba nic dodati. K tvrzení dovolacích rekurentů, že účtované a vnučenému správci přiznané náklady nebyly vůbec, pokud se týče veskrze nutné a účelné, jak za to o nich měl rekursní soud, jest uvésti jednak, že dovolací rekurenti tuto okolnost při odporu proti schodku vnučeným správcem účtovanému neuplatnili (§§ 213, 234 ex. ř.), jednak, že uvedené tvrzení nemá ve spisech o vnučené správě, nanejvýš odpočte-li se výtěžek správy na běžné výdaje, opory. Výtka, že při rozvrhovém roku nebyly položky účtu vnučeného správce rozbírány, nedopadá, ježto bylo na dovolacích rekurentech, aby, shledávali-li to za potřebné, jednotlivé položky na přetřes uvedli.

Čís. 9804.

Pro žalobu, již se pachtýř domáhá na propachtovatele, majiteli zabraného majetku, náhrady za strojená hnojiva, již Státní pozemkový úřad k odporu propachtovatele, by nebyla vydána pachtýři, složil na soudě, jest výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 197/30.)

Žalobce (pachtýř) domáhal se na žalovaném (propachtovateli, majiteli zabraného majetku) svolení k vydání náhrady 7379 Kč za strojená hnojiva, kterou Státní pozemkový úřad na odpor žalovaného, by náhrada byla vyplacena žalobci, složil na soud, a uváděl žalobce k odůvodnění svého nároku, že náhrada mu přísluší a že mu byla též přiznána jako pachtýři na zabraném a pak státem převzatém dvoru žalovaného a že žalovaný odpírá svoliti k vydání náhrady, tvrdě, že náhrada náleží jemu jako propachtovateli a vlastníku dvora. Žalobu, zadanou na okresním soudě, soud první stolice k námitce místní a věcné nepřislusnosti odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní a věcné nepřislusnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle údajů žaloby a podle žalobcova přednesu jde o spor mezi bývalým pachtýřem a propachtovatelem a jest předmětem sporu právo, pokud se týče nárok mezi pachtýřem a propachtovatelem, kotvící v pachtovním poměru mezi nimi. Na věci nemění nic okolnost, že náhrada přiznána byla na základě náhradového zákona (§ 43 a) zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n.). Protože podle § 49 čís. 5 j. n. veškeré spory z pachtovní smlouvy, čímž rozuměti jest spory z pachtovního poměru mezi pachtýřem a propachtovatelem až na dvě výjimky, o něž však tu nejde, patří výlučně před okresní soudy a dovolaný okresní soud jest též podle § 83 j. n. místně příslušný, byla právem rekursním soudem námitka místní a věcné nepříslušnosti okresního soudu zamítnuta.

Čís. 9805.

V Československu nelze vésti exekuci na základě soudních smírů, dojednaných v Německu.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 232/30.)

Návrh, by na základě smíru z roku 1912 před úředním soudem v P. v Sasku byla povolena exekuce, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: I rekursní soud jest toho názoru, že exekučnímu návrhu nelze vyhověti, ne sice z důvodu, prvním soudem uvedeného, že se měnové poměry říšské marky od roku 1912 do dnešní doby úplně změnily a že prý nelze stanovit hodnotu bývalé marky proti marce nynější, tím méně pak hodnotu bývalé marky ke koruně československé, neboť povinná strana má zaplatiti v markách a poněvadž předválečná marka byla vybudována na zlaté paritě právě tak jako marka poválečná, není co do jakosti mezi nimi rozdíl a jest proto nerozhodno, v jakém poměru jest marka předválečná k marce poválečné a ke koruně československé, nýbrž z toho důvodu, že se exekuční návrh opírá o vyhotovení smíru král. úředního soudu v P. ze dne 11. května 1912, tedy o listinu v cizozemsku zřízenou, a na základě takových listin může podle § 79 ex. ř. exekuce v tuzemsku jen v tom rozsahu býti vedena, v jakém jest zaručena vzájemnost smlouvami státními nebo o tom vydanými, ve sbírce zákonů uveřejněnými vládními vyhláškami. Podle vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. přicházejí v Německu při vedení exekuce podle §§ 722, 723 a 328 něm. c. ř. s. v úvahu jen exekuční tituly, uvedené v § 1 ex. ř. ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák. pod čís. 1, 2, 3, 7, 11 a 16, tedy nikoli smíry, uvedené v § 1 čís. 5 ex. ř. Nemůže proto na základě smíru, dle exekučního návrhu titul exekuční tvořícího, exekuce povolena býti (Vide rozh. Nejv. s. ze dne 19. ledna 1909, R I 16/9 čís. 1245 úř. sb.).